

[Finansministeren.]

andet høje Ting, at det sikkert vilde blive vanskeligt at praktisere en saadan Bestemmelse, og det er muligt; jeg erkender, at der vel ikke er stor Udsigt til, at Bestemmelsen kommer til Anvendelse, men der kan dog tænkes Tilfælde, hvor Finansministeren finder Anledning til at skride ind, og jeg tror derfor, det vil være af Betydning, at Bestemmelsen findes i Loven. De Undersøgelser, der er foretaget med Hensyn til Prisen paa Skotøj og Gummistøvler, tyder dog ikke paa, at der har fundet en uforholdsmæssig Stigning Sted.

Desuden er der foretaget en Ændring i Anmærkningen til Løbenummer 269 i Toldloven af 1924 vedrørende Avispapir. Det har hidtil været saaledes, at Dagbladene kunde faa Papir ind til en Toldsats af 1,5 Øre pr. kg, naar Papiret blev anvendt til Dagblade, medens Papir ellers koster 8 Øre pr. kg i Told. Der er fra Ugebladenes Side rettet en Henvendelse til Industriraadet, hvori man besværer sig over, at den stærke Udvikling af Dagbladenes Søndagsnumre virker som en alvorlig Konkurrence over for Ugebladene, som maa betale en højere Pris for Papiret end Dagbladene. Flertallet inden for Toldraadets Appelludvalg havde ønsket, at der skulde foretages en Begrænsning paa dette Omraade. Ved Forhandlingerne i Udvalget mellem Forslagets anden og tredie Behandling i Folketinget traf man da en Overenskomst, hvorefter Dagbladenes Radioblade og Dagbladenes Søndagstillæg kan behandles efter den lavere Toldsats inden for Rammen af 14 normale Sider, medens andre Tillæg saavel som det Papir, der ligger ud over de 28 Sider, skal betales efter den højere Toldsats.

Endelig er der indføjet en lille Bestemmelse, hvorefter Finansministeren kan fritage Film af opdragende Karakter for Told. Tolden udgør 70 Øre pr. kg, saa det drejer sig ikke om større Ting.

Som Lovforslaget her foreligger, er det vedtaget i det andet høje Ting med Tilslutning af Det konservative Folkeparti, Det radikale Venstre og Socialdemokratiet, hvorimod Venstre undlod at stemme. Jeg tillader mig at anbefale Forslaget i den foreliggende Skikkelse til en velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting.

N. K. Kristensen: Det foreliggende Lovforslag har haft en lang og trang Vej gennem Folketinget, inden det naaede herover. Lovforslaget blev fremsat i Folketinget den 12. December forrige Aar, og

ved Sagens første Behandling blev der rettet en Tak til den højtærede Minister, fordi han havde fremsat Forslaget saa tidligt, at der kunde blive god Tid til at behandle det i Rigsdagen. Den Tak kan vi ikke slutte os til her i Landstinget. Folketinget har haft Lovforslaget til Behandling i godt tre Maaneder, medens der ikke er levnet Landstinget Tid til nogen som helst Undersøgelse af Forslagets Virkninger; de Oplysninger, der har foreligget for Folketingsudvalget, er vi fuldstændig uvidende om.

Lovforslaget er i Gaar vedtaget ved anden og tredie Behandling i det andet høje Ting. Hvem der bærer Skylden for denne langsomme Gang, er der, saa vidt jeg har hørt, delte Meninger om — der er ingen, der rigtig vil tage Ansvaret derfor —, men jeg finder, at det er ganske meningsløst, for ikke at sige noget værre, at Forslaget først kommer her til Landstinget i Dag, da det, saa vidt jeg ved, er Hensigten, at vi skal gennemføre Loven ved tre Behandlinger i Dag. Fortrykket til Forhandlingerne i Folketinget har knap været tilgængeligt for os. Men den højtærede Finansminister skal jo have Lovforslaget færdigt, inden Finansloven kommer til tredie Behandling i Folketinget, da der som bekendt er en vis Forbindelse mellem disse indirekte Skatter og Finansloven, paa hvilken Beløbene er taget til Indtægt.

Jeg skal ikke fordybe mig i Enkeltheder angaaende Lovforslaget, efter at den højtærede Minister nu har gjort Rede for Indholdet. Mine Partifæller i det andet høje Ting har stillet nogle Ændringsforslag, som er blevet afvist af Regeringen, og der er vist ingen Grund til, at vi gentager dem her i Landstinget. Det konservative Folkeparti har derimod sluttet sig til Regeringspartierne; saa er der jo Flertal for Lovens Gennemførelse her i Tinget, og de Partier, som her har sluttet sig sammen, maa da helt bære Ansvaret for Loven.

Ved Loven af 15. Oktober 1932 blev der for flere Varers Vedkommende truffet den Bestemmelse, at vi gik over fra Værditold til Vægttold. Det var efter min og mange andres Formening en forkert Vej at gaa, da det er uretfærdigt, at billige og tunge Varer skal beskattes haardere end fine og lette Luksusvarer. Det er efter min Formening en daarlig Maade at varetage de mindre bemidlede Samfundsborgeres Interesse paa. Vore Toldlove indeholder i øvrigt saa mange Urimegheder, at de nok kunde trænge til en gennemgribende